

рени едвамъ се връщаме дома. Отъ софрата ние веднага заспиваме по чардака и изъ стаятъ по черги и рогозки. Евфорионъ бѣ богатско момче, ала ние го научихме да спи заедно съ насъ безъ дюшекъ и юрганъ, па му се услаждаше и черния селски хлѣбъ.

Какво ще прави, трѣбва да живѣе по селски!

Тѣй буйно, весело и въ игра прѣкарахме всичко врѣме, прѣзъ което трая гроздобера, па най-сетнѣ, наситени на всичко селско: на хубавия въздухъ, широкитѣ ниви, бистрата вода, — напълнихме кошници съ грозде, торби съ орѣхи и други плодове, качихме се отново на колата и хайде въ Атина.

### Монѣ клеветници,

Веднага започнахме пакъ да ходимъ на училището. Тази година покрай другитѣ прѣдмети, що учехме, зехме да учимъ повечко геометрия и чертаехме по двора на пѣськъ фигуритѣ.

Учителѣтъ Лисисъ ни посрѣшна съ голѣма радостъ. Той съ нѣколко хубави думи ни каза да залѣгаме отново въ учението, та да се развиемъ добръ за наша полза, за полза на нашитѣ родители и за нашето отечество.

Единъ день съ мене се случи нѣщо много важно. Забравилъ бѣхъ, дѣ съмъ си оставилъ торбата въ училището. Въ торбата си турѣхме хлѣбъ и училищнитѣ нѣща. Но чудно нѣщо, единъ день ми се изгуби торбата! Търсихъ я тукъ, търсихъ я тамъ, нѣма я и я нѣма! Мисля, дѣ съмъ я оставилъ? Не мога да си спомня. Учителѣтъ усѣти, че азъ съмъ изгубилъ торбата и ми направи забѣлѣжка, че всѣко нѣщо трѣбва да се тура на своето мѣсто.